

[Jette Thomsen]

kommune, enhver fagforening, enhver arbejdsgiverforening eller arbejdsformidling er der en person, der har til opgave udelukke de at beskæftige sig med uddannelses-, beskæftigelses- og omskolingsmuligheder. Disse personer har bare indtil nu ikke koordineret deres arbejde godt nok. Jeg mener, at både ressourcer og viden på området er til stede; de skal altså bare koordineres endnu bedre, og så skal de bruges.

I den forbindelse kan der peges på, at der i dag bruges adskillige ressourcer til bl.a. voksenuddannelse. Arbejdsmarkedsuddannelsernes samlede budget er på ca. 1,6 mia kr., og når fru Jytte Andersen siger, at budgettet er nedskåret med 6 pct. i 1986, så er det altså blot 6 pct. af det ønskede budget, så det er lidt ligesom når man ønsker sig julegaver.

Decentralisering er et spørgsmål om at få lidt mere for disse penge ved i højere grad at få dem anvendt i overensstemmelse med de lokale behov. Jeg forestiller mig, at man inden for det enkelte område, specialarbejderkurser, efteruddannelse af faglærte, erhvervsuddannelser m.v., får gennemdrøftet, hvilken form og hvilken grad af decentralisering der er hensigtsmæssig, altså en helt praktisk og nøgtern vurdering af tingene; men jeg indrømmer, at ord som decentralisering og fleksibilitet er ret vide, så jeg vil da gerne spørge ministeren om, hvad der konkret sigtes imod, når der tales om decentralisering i redegørelsen.

Som det er nævnt i redegørelsen, er det af stor betydning for en indsats mod flaskehalsproblemerne, at arbejdsformidlingen og arbejdsmarkedsnævnene er i stand til at pege på, hvor problemerne er, og hvad de består i, så i denne sammenhæng er det af stor betydning, at arbejdsformidlingen er inde i en god udvikling, hvor virksomhederne får større tillid til AF og bruger den i stadig større omfang.

Samtidig skal det siges, at denne udvikling bestemt ikke bør være slut, og der er et stort behov for at indføre EDB i formidlingen over hele landet og ikke bare som nu her i hovedstadsområdet. Den serviceorienterede linje over for såvel arbejdssøgende som virksomheder skal forstærkes, for arbejdsformidling er jo ikke bare et spørgsmål om den konkrete formidling af en person til et bestemt job; AFs opgaver bliver i stigende grad

også et spørgsmål om at få systematiseret og formidlet information om arbejdsmarkedsudviklingen.

Da den store beskæftigelsesfremgang finder sted uden for de traditionelle kvindeområder, skal kvindernes uddannelses- og beskæftigelsesmønstre ændres, men det kræver et opgør med myter om, hvad piger kan, og hvad piger ikke kan, og der skal gøres op med myter om, hvad det er for et arbejde, der udføres i bl.a. industri og håndværk. Heller ikke på dette område må man være ensidig, men desværre er det stadig sådan i dag, at pigerne stort set vælger mellem 30 forskellige uddannelser, medens drengene vælger mellem langt flere. Der skal appelleres ikke blot til kvinderne, men bestemt også til arbejdsgiverne, til tillidsrepræsentanterne og til de unge pigers forældre.

Til slut vil jeg igen understrege mit håb om, at vi i det mindste kunne blive enige om målet og derefter blive enige om et godt og konstruktivt samarbejde om midlerne. Redegørelsen er jo en blanding af konkrete og mere generelle retningslinjer for indsatsen. Under alle omstændigheder er det nok det vigtigste, at denne redegørelse følges op så hurtigt og effektivt som muligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Fru Jette Thomsen sagde med stor alvor og megen patos i stemmen, at vi må tage flaskehalsproblemet alvorligt, at vi ikke må bagatellisere det, at vi må gøre noget ved det.

Ja men hvordan kan det så være, at finansministeren ikke konkretiserer problemet noget som helst sted i rapporten? Hvorfor får vi ikke konkret og specificeret at vide, hvor stort det er inden for hvert enkelt område? Jern og metal f.eks.? Hvor stort det er inden for bygge og anlæg? I hvilke regioner det er størst? Og hvad der skal gøres regionsvis? I stedet får vi kun nogle luftige tanker om, at det er inden for jern og metal, inden for møbelindustrien, inden for træarbejderne og inden for nærings- og nydelsesmiddelindustrien.

Så kan man ikke lade være at slå efter, hvor mange arbejdsløse der er inden for de områder, og det viser sig da, at der faktisk er over 9 pct. inden for dem alle sammen med undtagelse af jern og metal, hvor procenten